

Augmenten els beneficis empresarials i cauen els salaris i les cotitzacions

Fa ara 10 anys que es va iniciar la crisi, i en fa 5 que va tocar fons, el 1r trimestre del 2013. Amb la recuperació, el creixement econòmic s'ha vist acompanyat del retorn dels beneficis empresarials, però els beneficis no s'han traslladat a les rendes familiars a través dels salaris. La part que els salaris aporten al PIB és avui 4,8 punts inferior al 2008: han passat del 50,7% de la renda nacional, el 2009, al 45,9%, el 2017. Si tenim en compte que avui treballen 305.400 persones menys que el 2008, que es treballen gairebé 20.000 hores setmanals menys —hem passat de 124.388 a 105.446— i que la massa salarial ha perdut en poder de compra un 13%, podem dir que avui es produeix més riquesa amb menys treballadors i treballadores, que treballen menys hores i en pitjors condicions i que cobren salaris més baixos.

Incertesa i pobresa laboral

Sembla que la crisi ha convertit en estructurals les mesures que es presentaven com a passatgeres i que s'ha marginat la funció i la capacitat redistributiva del treball, fent-lo més precari i menys atractiu. Avui, en relació amb el 2008, al mercat de treball ens falten 635.000 persones de menys de 40 anys, i a la indústria hem

Avui es produeix més riquesa amb menys treballadors i treballadores, que treballen menys hores i en pitjors condicions i que cobren salaris més baixos

perdut gairebé el 20% de l'ocupació, amb una terciarització que massa sovint funciona com a catalitzador de la precarietat. És al sector de serveis on més ha augmentat la rotació laboral —un de cada quatre contractes signats avui és de menys d'una setmana— i, juntament amb la temporalitat i la parcialitat, en el marc d'un abús de la discrecionalitat patronal que espren els marges de benefici en una lògica de "treball a demanda", no es genera valor afegit i s'estén la incertesa i la pobresa laboral.

Aquest model, que ha estat facilitat per les reformes laborals, comporta un triple problema pel que fa a la sostenibilitat i la qualitat del creixement. D'una banda, tornem als errors del passat, amb un model intensiu en mà d'obra amb poca qualificació, innovació i organització del treball. De l'altra, es deprimeix la demanda interna, quan és, precisament, la renda disponible de les famílies l'element clau per al creixement i quan són les pensions i els salaris els principals impulsors del consum i els artífexs de la cohesió social. Finalment, la reducció de la massa salarial ha comportat una minva de les cotitzacions, del 2008 al 2017, del 2,75%, sense tenir en compte l'augment dels preus. La marginació del treball de l'economia i l'arraconament de la seva funció social són avui els principals reptes pels quals lluitem, així com per un model de societat on la seguretat i la igualtat d'oportunitats siguin una realitat a l'abast de tothom. ■

Ricard Bellera

Els joves de CCOO parlen sobre pensions a la universitat

Acció Jove – Joves de CCOO de Catalunya ha realitzat diverses assemblees amb alumnat de la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat de Barcelona i la Universitat Politècnica de Catalunya per fer arribar als estudiants la problemàtica de les pensions.

De manera conjunta amb les seccions sindicals, els joves del sindicat han informat tant professorat com alumnat sobre la necessitat de mantenir un sistema públic de pensions que sigui sostenible, sòlid, que les revalorï d'acord amb el cost de la vida i que abasti tots els treballadors i treballadores.

L'alumnat, moltes vegades més preocupat pel seu accés a un mercat de treball precari, ha vist la relació directa entre tenir una feina digna i de qualitat amb el model públic i universal de pensions que defensa el sindicat. ■

per les pensions públiques

